

La posició de l'Esquerra

Cal recordar l'espectacle que oferia la política catalana en el moment de sorgir l'Esquerra Republicana de Catalunya per a comprendre els seus èxits electorals. Mancada Catalunya d'un partit prestigiós que despertés la confiança de les masses esquerranes, aquestes veïeren en l'Esquerra un organisme sense passat, i per tant, net de culpes, i sota la novella bandera s'eixoplugaren per tal de veure si els homes nous feien triomfar la revolució, puix que no volien esperar-la més dels cabdills que s'havien passat la vida prometent-la. La revolució fou feta ràpidament i la República implantada; però com que no tots els elements populars que espontàniament ajudaren a l'Esquerra aspiraven a una mateixa revolució, resultà que en tant els nostres capdills entenien assolit el fi immediat i deixaven d'ésser revolucionaris per a esdevenir homes de govern, una part de la democràcia, no donant-se per satisfeta amb el triomf aconseguit, seguia practicant una tasca destructora que entrebancà, no solament l'obra dels nostres dirigents, sinó fins la de la pròpia República. Heu's ací, sintèticament exposada, la causa de la possible merma de simpatitzants, experimentada per l'Esquerra.

Aquesta merma, però, si és que existeix — puix que solament pot demostrar-la una votació — no té el valor que els nostres adversaris li atribueixen perquè en realitat no tots els vots que obtingué l'Esquerra en les eleccions per a les Constituents podien ésser atribuïts a elements que acceptessin íntegrament el nostre ideari, tot just esboçat; hem de suposar que una part dels vots varen ésser producte de l'estat passional, de l'esperit revolucionari, de l'anhel de tot un poble que suggestionat per una esperança creà una correntia d'opinió que com més avençava més creixia i més s'engallava. Nosaltres creiem que ni un sol dels elements que ens enrolàrem conscient i serenament en el vaixell de l'Esquerra hem causat baixa en el partit, i menys ens hem sentit descebut per les orientacions i realitzacions dels nostres dirigents. L'Esquerra Republicana no ha enganyat a ningú; l'Esquerra Republicana no ha man-

cat a cap dels seus compromisos: Va prometre fer la revolució i va fer-la; va prometre proclamar la República i la República està implantada. L'Esquerra Republicana no podia prometre ésser eternament revolucionària; l'Esquerra Republicana no podia de cap manera sentir-se enemiga d'una Constitució que havia ajudat a confeccionar i la qual promet satisfacció completa a les aspiracions fonamentals del nostre partit i eng fa esperar l'aprovació de l'Estatut de Catalunya.

Es hora ja de que per acabar amb campanyes injustificades es digui i es repeteixi sense peresa que l'Esquerra ha complert llealment amb els seus deures i que si ha perdut simpaties no serà per incompliment de paraula sinó simplement perquè s'esperaven d'ella actuacions que no havia promès ni havia sentit. L'Esquerra no és responsable de què un sector morbós de la vida social espanyola hagués posat en ella il·lusions que no feu res per desvetllar.

L'Esquerra Republicana de Catalunya va ésser revolucionària per tal de contribuir a l'enderrocament de la monarquia i a la democratització de la política. Dins de la República, l'Esquerra és eminentment governamental.

**L'IDEAL DE LLIBERTAT
QUE A TOTS ENS MOU HA
ACONSEGUIT QUE DINS
DEL NOSTRE PARTIT EN
LLOC D'ENCENDRES'S RE-
CELS ENTRE CATALANIS-
TES I REPUBLICANS, S'HA-
GIN FOS ELS QUE HI PO-
GUES HAVER: QUE ELS
QUE EREN DE PROCEDEN-
CIA CATALANISTA HAN ES-
TAT CADA DIA MES REPU-
BLICANS, I ELS QUE EREN
DE PROCEDENCIA REPU-
BLICANA HAN ESTAT CADA
DIA MES CATALANISTES.**

(El diputat Riera i Puntí en l'acte commemoratiu de la fundació de l'Esquerra Republicana de Catalunya.)

Cròniques de Londres

La lliura s'apuja de nou. Els enterats ho atribueixen a dos motius. Primer l'haver parat per part dels centres oficials la compra de divises estrangeres i, segon, la pluja de capital estranger que des de fa uns dies cau sobre Londres. Probablement la lliura no s'apujarà molt, per ara, ja que segons sembla el govern controlarà en el que pugui les seves oscil·lacions.

Un avenç en el valor de la lliura produït pels motius més amunt exposats no pot ésser, naturalment, tan satisfactori com si aquell puja s'hagués produït a conseqüència d'una balança de comerç favorable, o sigui, per la compra de lliures, no per especular, sinó per pagar mercaderies comprades a Anglaterra. No obstant, quelcom hi ha de profundament satisfactori per als anglesos. Què signifiquen aquesta forta especulació a favor de la lliura i aquesta aflluència de capital estranger? Significa, simplement, que Anglaterra ha guanyat de nou la confiança del món. Com aquest recobriment ha pogut tenir lloc tan ràpidament? Degut a l'actitud patriòtica dels seus ciutadans. El seu govern va demanar-los un sacrifici i l'han fet. En lloc de posar-se en un pla de crítica s'han sentit col·laboracionistes, s'han identificat amb el govern i consideren les decisions d'aquell com a seves pròpies, i com a tals les porten a cap. I mireu que es necessita arribar a un grau ben elevat de civisme per identificar-se amb el govern a l'hora de pagar!

No és, però, solament pagant la taxa, que els anglesos han demostrat ésser un model de ciutadans. Quan la supressió del patró or i la baixa de la lliura en el passat mes de setembre, quan ningú sabia on allò aniria a parar, els capitalistes no varen treure els seus diners d'Anglaterra, i els que malgrat tot encara poden derrotar, en lloc de traspasar el Canal i anar-se'n a París, s'han quedat a gastar-se'ls a Londres. La classe mitja no s'ha retret tampoc en el més mínim; ha netejat potser la mica de *recó* que tenia, però no ha tirat avall el seu nivell de vida. Què hauria passat si tot aquest poble capitalista i burges s'hagués retret? Primerament una paralització immediata del co-

merç i com a conseqüència el número dels sense feina s'hauria doblat, i el que ara s'han gastat de grat...

Què farà el nostre poble quan el seu govern l'hi demani un sacrifici semblant? Esperem sabrà complir amb el seu deure. No obstant, pensem tots plegats amb el següent. El valor del nostre poble com a tal, és funda de molt diferent manera del valor del poble anglès, també com a tal. Nosaltres no som tan rics com ells, però per a portar a cap la missió que ens correspon en el concert de pobles del món, no tenim tampoc necessitat de tanta riquesa. En aquest sentit no tenim cap necessitat de "deslumbrar" al món, i per tant, no és necessari que el nostre recobriment es porti a cap en quatre mesos. Nosaltres com els anglesos també volem pagar. Puix que creiem també que el nostre govern en demanar-nos el sacrifici ha sabut calcular les nostres possibilitats.

C. M.

Londres, març de 1932.

La política irlandesa

Com s'havia previst, l'arribada al poder de De Valera ha aguditzat la qüestió irlandesa, agreujant-la. El govern de Londres haurà de concentrar tota la seva atenció en els fets i en els gestos del líder republicà. De moment, l'opinió britànica dona mostres de certa inquietud pel que pot fer-se a Dublín, i la premsa anglesa es pregunta si no acabarà per esclatar novament una guerra civil entre la Gran Bretanya, l'Estat lliure d'Irlanda i l'Ulster.

De Valera ha impulsat els elements extremistes de la seva majoria republicana, i ha començat a realitzar, de pressa, els principals punts del seu programa electoral.

Ha llibertat als presos polítics que havien estat empresonats pel govern precedent com a coautors de desordres públics.

Ara, el Consell Executiu irlandès, presidit per De Valera, ha decidit que l'exèrcit nacionalista, integrat per organitzacions republicanes, deixi d'ésser il·legal.

Es creu que és el començament de la dislocació de l'Imperi anglès.